

CAMILLA LÄCKBERG

MELEK KOLEKSİYONCUSU

Polisiye
Gerilim

Melek Koleksiyoncusu

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Buz Prenses
Vaiz
Yabancı
Saklı Çocuk
Denizkızı
Hayalet Adası

MELEK KOLEKSİYONCUSU

Orijinal adı: Änglamakerskan

© Camilla Läckberg, 2011

İlk baskısı Bokförlaget Forum tarafından yapılmıştır.

Nordin Agency AB'nin katkılarıyla yayımlanmıştır.

Yazan: Camilla Läckberg

İngilizceden çeviren: Güneş Becerik Demirel

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Temmuz 2021 / ISBN 978-605-09-8616-7

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Feyza Filiz

Kitap düzenleme: Hülya Aktaş

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Melek Koleksiyoncusu

Camilla Läckberg

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

“Eğer tek bir kişi bu kadar çok nefret edebiliyorsa,
hep birlikte ne kadar çok sevebileceğinizi düşünün.”

Kederlerinden evi onararak sıyrılmaya karar vermişlerdi. İkisi de bunun iyi bir plan olduğundan emin değildi fakat akıllarına gelen tek yol buydu. Diğer seçenek ise uzanmak ve yavaşça eriyip gitmekti.

Ebba spatulayı evin dış duvarına sürüyordu. Boya kolayca çıkıyordu. Zaten büyük parçalar halinde kabarmaya başladığından, Ebba'nın tek yapması gereken dökülmelerine yardımcı olmaktı. Temmuz güneşi o kadar yakıcıydı ki terden sıırılsıklam olan perçemleri alnına yapışmış ve üç gündür ara vermeksizin bu tekdüze yukarı-aşağı hareketi yapmaktan kolu ağrımişti. Fakat Ebba fiziksel ağrıyı memnuniyetle karşılıyordu. Ağrıları kötüleştikçe kalbindeki sızı köreliyordu; en azından bir süreliğine.

Arkasına döndü ve evin önünde, testereyle kalasları kesmekte olan Tobias'a baktı. Tobias Ebba'nın kendisini izlediğini sezmişçesine başını kaldırdı ve Ebba sokakta karşılaştığı bir tanıdıkmiş gibi elini kaldırıp onu selamladı. Ebba kendi elinin de sarsakça havaya kalktığını fark etti. Hayatlarının tepetaklak olmasının üstünden altı aydan fazla süre geçmişti fakat birbirlerine nasıl davranacaklarını hâlâ bilemiyorlardı. Her gece çift kişilik yatakta birbirlerine sırtlarını dönerek yatarken, istemsiz bir dokunuş, nasıl başa çıkacaklarını bilmedikleri bir hissi açığa vuracak diye dehşete ka-

pılıyorlardı. Sanki kederle dolup taşıkları için başka hiçbir duyguya yer kalmamıştı. Ne sevgiye, ne sıcaklığa ne de empatiye yer vardı.

Ağır ve dile getirilmemiş bir suçluluk duygusu, yollarını ayırmıştı. Eğer onu tanımlayıp nereye ait olduğunu çözebilselelerdi, her şey daha kolay olurdu. Fakat suçluluk duygusu bir atağa geçip bir geri çekiliyor, yoğunluğu ve şekli değişiyor, sürekli yeni yönlerden saldırıyordu.

Ebba yüzünü tekrar eve döndü ve duvarı kazımaya devam etti. Elinin değdiği beyaz boyalar iri parçalar halinde döküldükçe, alttaki kalaslar ortaya çıkıyordu. Ebba boştaki eliyle ahşabı okşuyordu. Sanki bu ev, daha önce hiç farkına varmadığı bir ruha sahipti. Göteborg'daki küçük teraslı kır evi, Tobias ile satın aldıkları zaman neredeyse yepyenyidi. Ebba o zamanlar her yerin hiç el değmemiş gibi pırl pırl olmasına bayılmıştı. Artık bu yenilik geçmişte kalmıştı ve türlü kusurları olan bu eski ev, Ebba'nın yeni ruh haline daha uygundu. Ebba yine akan çatıyı, çalıştırmak için sürekli sıkı bir tekme atmayı gerektiren kazanı ve pencerenin pervazına yanan bir mum koymayı imkânsız kılan, hava sızdıran çerçeveleri düşündü. Yağmur ve rüzgâr ruhuna da sızıyor ve yakmaya çalıştığı mumları acımasızca söndürüyordu.

Belki de ruhu burada, Valö'de şifa bulabilirdi. Burada hiç anı biriktirmediği halde sanki bu adayla birbirlerini tanıyorlarmış gibi geliyordu. Burası Fjällbacka'nın tam karşısındaydı. İskeleye indiğinde, kıyı boyunca uzanan küçük sahil kasabasını görebiliyordu. Sarp granit kayalıkların dibindeki küçük beyaz binalar ve kırmızı kayıkhaneler, tespih taneleri gibi yan yana dizilmişti. Manzara can yakacak kadar güzeldi.

Alnından süzülen ter damlaları gözlerini yakıyordu. Ebba yüzünü tişörtüne sildi ve gözlerini kısarak güneşe baktı. Martılar başının üstünde daireler çiziyordu. Birbirlerine seslenip çığlıklar atıyor, feryatları boğazdan geçen motorlu bot-

ların seslerine karışıyordu. Ebba gözlerini kapadı ve seslerin onu alıp götürmesine izin verdi. Hem kendinden uzaklara hem de...

“Bir mola verip yüzmeye gitmeye ne dersin?”

Tobias’ın seslenişi arka plandaki gürültünün arasından sıyrılarak Ebba’yı sıçrattı. Ebba başını şaşkınlıkla iki yana salladı, sonra da onaylarcasına eğdi.

İskeleden aşağıya inerek, “Tabii, hadi yüzelim” dedi.

Mayoları kurumak üzere evin arka tarafına asılmıştı. Ebba bikinisini giymek için terli iş kıyafetlerini sıyrarak çıkardı.

Daha hızlı davranan Tobias, sabırsızlıkla onu bekledi. “Hazır mısın?” dedi ve plaja giden yolda yürümeye başladılar. Valö oldukça büyüktü ve Bohuslän takımadalarındaki daha küçük adaların çoğu gibi çorak değildi. Yolun iki yanında yapraklı ağaçlarla uzun otlar vardı ve Ebba ayaklarını yere vurarak yürüyordu. Birkaç gün önce güneşin tadını çıkaran bir engerek gördüğünden beri gittikçe kötüleşen, yoğun bir yılan korkusu vardı.

Denize giden yokuştan inmeye başladıklarında, bu yoldan yıllar içinde kaç çocuğun yürüdüğünü düşünmeden edemedi. Burası hâlâ yaz kampı olarak anıldığı halde 1930’dan beri çocuklara yönelik bir yaz kampı değildi.

Tobias yerden dışarı fırlamış birkaç ağaç kökünü işaret ederek, “Dikkat et” dedi.

Onun kalbini ısıtması gereken ilgisi yüzünden boğuluyormuş gibi hisseden Ebba, ağaç köklerinden kaçmak için abartılı bir çaba gösterdi. Birkaç metre daha yürüdükten sonra, ayaklarının altındaki iri taneli kumları hissetti. Dalgalar uzun kıyı şeridine vuruyordu. Ebba havlusunu plaja atıp doğruca tuzlu suya girdi. Bacaklarına yosunlar değdi ve ani soğuk yüzünden nefesi kesildi ama ürperti hissine çabucak alıştı. Arkasından gelen Tobias’ın kendisine seslendiğini duyabiliyordu. Onu duymamış gibi yaparak yürümeye devam

etti. Ayakları dibe değmediğinde yüzmeye başladı ve sadece birkaç kulaç attıktan sonra, sahilin az ötesine demirli güneşlenme platformuna ulaştı.

Tobias sahilden, “Ebba!” diye seslendi ama Ebba onu duymazdan gelmeye devam ederek merdivene tutundu. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Eğer uzanıp gözlerini kapatırsa, açık denizdeki bir kazazede olduğunu hayal edebilirdi. Tek başına. Başka kimseye aldırış etmesine gerek olmadan.

Ebba, Tobias’ın suda ilerleyerek yaklaştığını duydu. Genç adam yukarıya tırmanırken güneşlenme platformu sallandı ve Ebba onu bir süre daha görmezden gelmek için gözlerini sımsıkı yumdu. Yalnız olmak, kendi kendine kalmak istiyordu. Şimdiki gibi dip dibe olmayı değil. Hem yalnızlardı hem de birliktelerdi. İsteksizce gözlerini açtı.

Erica, oyuncakların bomba atılmış gibi dört bir yana savrulduğu salondaki yemek masasının başında oturuyordu. Her yere arabalar, oyuncak hayvanlar ve kostümler saçılmıştı. Evin böyle görünmesinin sebebi, dört yaşın altındaki üç çocuktü. Fakat hazır çocuklar yokken kendine ayıracak zaman bulan Erica evi toplamak yerine, her zamanki gibi yazmaya öncelik vermişti.

Ön kapının açıldığını duyunca bilgisayarından başını kaldırdı ve kocasını gördü.

“Selam. Burada ne yapıyorsun? Kristina’yı görmeye gitmeyecek miydin?”

Patrik, “Annem evde yoktu. Hiç şaşırmadım. Önce arama-lydım” diyerek Crocs terliklerini çıkardı.

“O şeyleri giymek zorunda mısınız? Onlarla nasıl araba kullanıyorsun?” Erica kaba saba, üstüne üstlük fosforlu yeşil renkteki terlikleri işaret etti. Kız kardeşi Anna onları Patrik’e şaka olsun diye vermişti fakat Patrik artık başka bir şey giymez olmuştu.

Patrik, Erica'nın yanına gelip ona bir öpücük verdi. "Çok güzelsin" dedikten sonra mutfağa yöneldi. "Bu arada, yayınevi sana ulaştı mı? Önemli bir mesele olsa gerek – benim cep telefonumu bile aradılar."

"Bu sene söz verdiğim gibi kitap fuarına katılıp katılmayacağımı öğrenmek istiyorlardı. Hâlâ karar veremiyorum."

"Elbette gitmelisin. O hafta sonu çocuklara ben bakarım. O günlerde izin almak için şimdiden hazırlıklarımı yaptım."

Erica, "Teşekkürler" dedi ama kocasına bu kadar minnet duyduğu için kendine içten içe sinir oldu. Ne de olsa Patrik son dakikada işyerinden çağrıldığında veya hafta sonları, tatilleri ve akşamları işler bekleyemediği için sekteye uğradığında Erica hep çocuklara bakmak zorunda kalmıyor muydu? Patrik'i her şeyden çok seviyordu ama bazen evin ve çocukların sorumluluğunun büyük bir kısmını üstlenmek zorunda kaldığını kocası neredeyse hiç fark etmiyormuş gibi geliyordu. Erica'nın da bir kariyeri vardı; üstelik oldukça başarılıydı.

Sıklıkla, insanların bir yazar olarak yaşamanın, kendi programını yapmanın ve kendinin patronu olmanın ne kadar harika olduğunu söylediklerini duyuyordu. Bu, Erica'yı hep sinir ediyordu. İşini sevdiği ve ne kadar şanslı olduğunu bildiği halde yazarlık herkesin düşündüğü kadar kolay değildi. Özgürlük, yazar olmakla bağdaştırdığı bir şey değildi. Aksine, Erica yazarken günün her saati meşgul oluyordu. Bazen işe giden, sekiz saat çalışan ve evlerinin yolunu tutar tutmaz her şeyi geride bırakan insanlara gıpta ediyordu. Erica işini asla askıya alamıyordu ve başarı, küçük çocuklarına annelik ettiği hayatıyla birleştirmesi gereken talepleri ve beklentileri de beraberinde getiriyordu.

Fakat işinin Patrik'inkinden daha önemli olduğunu iddia etmek güçtü. Patrik insanları korurken, vakaları çözerken ve toplumun daha iyi işlemesine yardımcı olurken, Erica eğlen-

ce için okunan kitaplar yazıyordu. Bu yüzden, bazen avazı çıktığı kadar bağırarak gibi olsa da çoğu zaman kısa çöpü çeken kişinin kendisi olduğu gerçeğine katlanıyordu.

İçini çekerek ayağa kalktı ve kocasına katılmak üzere mutfaka gitti.

Patrik en sevdiği sandviçin malzemelerini – tost ekmeğini, tereyağını, havyarı ve peyniri çıkarırken, “Uykudalar mı?” diye sordu.

Erica, Patrik’in bir sonraki adımının sandviçi bir fincan sıcak çikolataya batırmak olacağını bildiğinden ürperdi.

“Evet, bir kez olsun aynı zamanda şekerleme yapmalarını sağlamayı başardım. Bu sabah güzelce oynadıkları için üçünün de pestili çıktı.”

Patrik sandviçini yemek üzere mutfak masasının başına oturarak, “Harika” dedi.

Erica çocuklar uyanmadan önce biraz daha yazabilmek için salona geri döndü. Bunlar kaçamak saatlerdi. Son günlerde bel bağlayabildiği tek zaman dilimi buydu.

Ebba rüyasında yangını görüyordu. Yüzüne korku dolu bir ifade yerleşen Vincent, burnunu pencerenin camına dayamıştı. Ebba, Vincent’ın arkasındaki alevlerin birdenbire parlayarak daha da yukarıya uzandığını gördü. Yaklaşan alevler sarı lülelerinin uçlarını yakarken, Vincent sessiz çığlıklar atıyordu. Ebba onu yutmak üzere olan alevlerden kurtarabilmek için kendini pencereye atmak, camı kırıp paramparça etmek istiyordu. Ama ne kadar çabalasa da bedeni ona itaat etmeyi reddediyordu.

Sonra Tobias’ın sitem dolu sesini duydu. Tobias ondan nefret ediyordu çünkü Ebba, Vincent’ı kurtaramamıştı; oğulları gözlerinin önünde canlı canlı yanarken öylece durup izlemişti.

“Ebba! Ebba!”

Tobias'ın sesi onu bir daha denemeye teşvik etti. Eve doğru koşmalı ve camı kırmalıydı. Bunu yapmalıydı...

“Ebba, uyan!”

Birisi omuzlarından çekiştirerek onu oturmaya zorluyordu. Rüya yavaşça etkisini kaybetti. Ebba rüyaya tutunmak, kendini alevlere atmak ve birlikte can vermeden önce bir an için bile olsa Vincent'in küçük bedenini kollarının arasına almak istiyordu.

“Uyanmak zorundasın. Yangın var!”

Ebba birdenbire tamamen uyandı. Duman kokusu burun deliklerini gıcıklayarak o kadar kötü öksürmesine neden oldu ki boğazı acıdı. Başını kaldırıncaya kapı aralığından içeriye süzülen dumanları gördü.

Tobias, “Dışarı çıkmalıyız!” diye bağırdı. Sürünerek dumanların altından geç. Ben yangını söndürmeyi deneyeceğim.”

Ebba yatakta yuvarlandı ve yere düştü. Yer döşemelerinin sıcaklığı yanağına vuruyordu. Ciğerleri yanıyordu ve kendini aşırı derecede yorgun hissediyordu. Hareket etmeyi nasıl başarabilirdi ki? Teslim olmak, uyumak istiyordu. Gözlerini kapadı ve bedenine ağır bir uyuşukluğun çöktüğünü hissetti. Biraz burada dinlenecekti. Bir süreliğine uyuyacaktı.

“Kalk! Kalkmak zorundasın!” Tobias'ın tiz sesi onu uyku halinden çıkardı. Tobias genellikle hiçbir şeyden korkmazdı. Şimdiyse Ebba'nın koluna asılıyor, onu dizlerinin üstündeyken sürüklüyordu.

Ebba isteksizce emeklemeye başladı. Korku onu da ele geçiriyordu. Aldığı her nefeste daha fazla dumanın, yavaş yavaş etki eden bir zehir gibi ciğerlerini doldurduğunu hissedebiliyordu.

Fakat ateşte ölmektense, dumanların içinde ölmeyi tercih ederdi. Derisinin yandığını düşünmek daha hızlı hareket etmesi için yeterli oldu ve sürünerek odadan çıktı.

Birdenbire kafası karıştı. Merdivenlerin hangi tarafta ol-

duğunu bilmesi gerekiyordu ama sanki beyni durmuştu. Görebildiği tek şey yoğun, gri bir sisti. Paniğe kapılan Ebba, du-manların arasında mahsur kalmamak için dümdüz karşıya doğru emeklemeye başladı.

Merdivenlere ulaştığında Tobias elinde bir yangın söndürücüyle koşarak yanından geçti. O üç sıçrayışta merdivenlerden inerken, Ebba arkasından bakakaldı. Tıpkı rüyasındaki gibi hissediyordu – anlaşılan bedeni artık ona itaat etmemiyordu ve eklemeleri hareket etmeyi reddediyordu. Duman giderek yoğunlaştıkça, Ebba çaresizce olduğu yerde kalarak dizlerinin üstünde durmaya devam etti. Yine öksürüyordu. Bir öksürük nöbeti diğerini izliyordu. Gözleri sulanıyordu ve düşünceleri Tobias'a kayıyordu fakat onun için kaygılanacak hali yoktu.

Bir kez daha tüm benliğini kaplayan bir pes etme isteği duydu. Yok olmak, ruhunu ve bedenini yiyip bitiren kederden kurtulmak için. Bayılmak üzere olduğunu hissedince yere uzanarak başını kollarına dayadı ve gözlerini yumdu. Etrafındaki her şey yumuşak ve ılıktı. Yine üstüne çöken büyük bir uyuşukluk, onu içtenlikle karşıladı. Ona zarar vermeye niyeti yoktu; sadece onu kollarına almak ve tamamlamak istiyordu.

“Ebba!” Tobias kolunu çekiştiriyordu ama Ebba direniyordu. Yöneldiği o güzel, sessiz yere doğru sürüklenmek istiyordu. Sonra yanağını acıtan bir tokat hissetti. Sarsılarak doğruldu ve Tobias'ın yüzüne baktı. Onun yüz ifadesi hem endişeli hem de kızgındı.

“Yangın söndü” dedi. “Ama burada kalamayız.”

Ebba'yı ayağa kaldırmak için bir hamle yaptı fakat Ebba onu itti. Uzun zamandır yakalayamadığı dinlenme fırsatını Tobias elinden almıştı. Ebba öfkeyle onun göğsünü yumrukladı. Tüm öfkesini ve hayal kırıklığını dışa vurunca büyük bir rahatlama hissetti ve ona tüm gücüyle vurmaya devam

etti; ta ki Tobias nihayet bileklerini kavrayana dek. Bileklerini sımsıkı tutarak, genç kadını kendine çekti. Yüzünü kendi yüzüne dayayıp onu sımsıkı tuttu. Ebba onun hızla atan kalbini duyunca ağlamaya başladı. Sonra Tobias onu kucağına aldı ve dışarı taşıdı. Ebba serin gece havası ciğerlerini doldurduğunda kendini koyuverip bilincini yitirdi.

Fjällbacka, 1908

Sabah erkenden geldiler. Annesi küçüklerle çoktan kalkmıştı; Dagmar ise hâlâ yatakta boylu boyunca uzanıyor, örtünün altındaki sıcaklığın keyfini sürüyordu. Annesinin gerçek çocuğu olmakla, bakımını üstlendiği piçlerden biri olmak arasındaki fark işte buydu. Dagmar özeldi.

Babası yatak odasından, “Neler oluyor?” diye bağırdı. Hem babası hem de Dagmar, kapının ısrarla yumruklanması üzerine uyanmışlardı.

“Kapıyı açın! Polis!”

Ardından kapıdaki her kimse belli ki sabrı taşmıştı çünkü kapı kırılarak açılmış ve polis üniformalı bir adam eve dalmıştı.

Dagmar korkup yatakta doğruldu ve örtünün altına saklanmaya çalıştı.

“Polis mi?” Babası mutfaka girerek, el yordamıyla pantolonunun düğmelerini kapattı. Çökük göğsü seyrek ve kırılmış kıllarla kaplıydı. “Bir tişört giymeme izin verirsiniz, her şeyi yoluna koyabileceğimden eminim. Bir yanlışlık olmalı. Burası saygıdeğer insanların evi.”

Polis, “Helga Svensson burada mı yaşıyor?” diye sordu. Arkasında bekleyen iki memur daha vardı. Mutfak sıkışık ve yataklarla dolu olduğu için birbirlerine sokulmak zorunda kalmışlardı. O sırada evde yaşayan beş küçük çocuk vardı.

Babaları, “Benim adım Albert Svensson, Helga da benim

karım” dedi. Bu arada üzerini giymişti; kollarını kavuşturmuş, ayakta dikiliyordu.

“Karınız nerede?” Polisin sesinde bir aciliyet vurgusu vardı.

Dagmar babasının kaşlarının endişeyle çatıldığını gördü. Annesi her zaman kızın çabucak telaşlandığını söylerdi. Dagmar hassas bir çocuktü.

“Annem arka bahçede. Çocukların yanında” dedi. Polisler onu ancak o zaman fark ettiler.

Konuşma görevini üstlenen polis, “Teşekkürler” dedi.

Arkasını dönüp dışarı çıktı.

Babası polisin peşinden gitti. “Saygın insanların evine bu şekilde dalıp, ödlerini koparamazsınız. Bize neler olduğunu söylemeniz gerekiyor.”

Dagmar yatak örtüsünü üstünden attı, soğuk mutfak zeminine bastı ve üstünde sadece geceliği varken koşarak peşlerine düştü. Adamların arkasında aniden durdu. İki polis memuru annesini kollarından yakalamışlardı. Kadın kurtulmak için çabaladıkça, adamlar onu zapt etmekte zorlanıyorlardı. Çocuklar çığlık çığlığa bağıırıyordu, annesinin ipe astığı çamaşırılar, bu karmaşa içinde yere düşmüştü.

Dagmar, “Anne!” diye bağıırarak ona doğru koştu.

Sonra polislerden birinin bacaklarına yapışarak, uyluğunu ısırdı. Polis bağıırarak Helga’yı bıraktı ve arkasına dönüp ona o kadar sert bir yumruk attı ki çocuk yere düştü. Dagmar elini acıyan yanağıına koyarak, şaşkın bir halde çimlerin üstünde oturup kaldı. Sekiz yıllık hayatı boyunca, hiç kimse onu dövmemiştü. Çocuklara ara sıra bir iki fiske vurduğunu gördüğü annesi, ona elini hiç kaldırmamıştı. Ve bu yüzden, babası da ona vurmaya cesaret edememiştü.

“Ne yapıyorsun! Sen kızıma mı vurdun?” Helga öfkeyle polisleri tekmeledi.

“Bu yaptığınızın yanında hiç kalır.” Polisler yeniden Helga’nın kolunu yakaladılar.

“Bir çocuğu öldürmekle suçlanıyorsunuz ve evinizi arama hakkına sahibiz. İnanın bana, bu işi layığıyla yapacağız.”

Dagmar ona bakarken annesi yere yığıldı. Yanakları hâlâ alev alevdi ve kalbi hızla çarpıyordu. Etrafını saran çocuklar Kıyamet Günü gelip çatmış gibi çığlıklar atıyorlardı. Belki sahiden de Kıyamet Günü’ydü. Çünkü Dagmar neler olduğunu anlayamıyordu ve annesinin yüzündeki ifade, az önce dünyalarının altüst olduğunu gösteriyordu.

O küçük iskeletlerin bulunduğu gün, annesi “melek koleksiyoncusu” olarak anılır oldu.

Camilla Läckberg 1974’te Fjällbacka’da doğdu. Göteborg Ekonomi Üniversitesi’ni bitirdi. Stockholm’de birkaç yıl ekonomist olarak çalıştı. Katıldığı yaratıcı yazarlık kursunda ilk romanı *Buz Prensesi*’i (Doğan Kitap, 2012) yazdı. Parlak bir yazarlık kariyerinin başlangıcını oluşturan bu kitabı, on polisiye roman, iki yemek kitabı ve altı çocuk kitabı izledi. Läckberg’in polisiyeleri sadece ülkesi İsveç’te değil, farklı ülkelerde de listelere girdi. 2008 yılında Fransa’nın en saygın polisiye yazarlarına verilen “Grand Prix de Littérature Policière” ödülünü alan Läckberg, Avrupa’nın, kitapları en çok okunan altıncı yazarıdır.

1974 yılında Fjällbacka’ya komşu bir adada, bir aile çocuklarıyla beraber sırta kadem basmış, evde sadece küçük kız Ebba bulunmuştur. Yıllar sonra adaya geri dönen Ebba, geçmişte babasının işlettiği yatılı okul binasını otele çevirmek ister. Fakat tadilat sırasında bir yangın çıkar ve dedektif Patrik devreye girmek zorunda kalır. Yıllardır 1974’teki olayın izini süren karısı Erica da yeniden canlanan soruşturmaya katılmadan duramaz.

Çeviren: Güneş Becerik Demirel

Polisiyenin İsveçli kraliçesi Camilla Läckberg’den bitmesini hiç istemeyeceğiniz bir roman.

tavsiye edilen
KDV’siz
satış fiyatı

₺ 52

Orjinal no: 11911

ISBN 978-605-09-8616-7

9 786050 986167

DK
Doğan
Kitap